

2355 ΜΕΤΡΑ ΑΝΩ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟΝ ΣΚΑΛΑΡΘΥΜΑ

[ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ, — ΔΗΜΑΡΧΟΙ, — ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΑΙ, — ΚΑΛΟΓΗΡΟΙ, — ΙΠΠΟΙ,
— ΟΝΟΙ, — ΣΤΥΞ, — ΗΛΙΟΣ, — ΧΕΛΜΟΣ].

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΜΕΤΑ τινων διδασκάλων φίλων μου ἐν Καλαβρύτοις εἶχομεν συμφωνήσῃ νὰ ἐπισκεφθῶμεν κατὰ τὰ μέσα Ἰουλίου τὰ ὕδατα τῆς Στυγός, νὰ ἀνέλθωμεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἀροανίων, ἵνα ἐκεῖθεν ἴδωμεν τὴν φημιζομένην ἀνατολὴν καὶ δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἡ συμπεφωνημένη ἡμέρα ἔφθασε καὶ ἐγὼ μετὰ δύο ἄλλων φίλων μου ἐκ Πατρῶν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς μεσημβρίας καὶ μετὰ δύο ὥρῶν σιδηροδρομικὴν πορείαν ἐταξειδεύομεν ἐντὸς τοῦ ὁδοντωτοῦ σιδηροδρόμου Διακοφτοῦ—Καλαβρύτων. Ἡ μικρὰ ἀμαξοστοιχία ἀκολουθοῦσα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ ἀνερριχάτο ἀσθμαίνουσα ἐντὸς ἐρήμου φύσεως ἀγριωτάτης, ἣν διέσχισαν ὀρμητικὰ τὰ ὕδατα τοῦ Ἑρασίνου, ὅστις καὶ Βουραϊκὸς κατὰ τὸν κατώτερον αὐτοῦ ῥοῦν ὑπὸ τῶν γεωγράφων καλεῖται. Διαβαίνομεν ἐν μέσῳ βοῆς τρομακτικῆς τῶν καταρρεόντων ὑδάτων καὶ τῆς σφριγώσης φύσεως, διαβαίνομεν πολυαριθμούς γεφύρας, ἄλλας μὲν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἄλλας δὲ δίχην ἐξωτῶν προσηλωμένας ἐπὶ ἀποτομωτάτων βράχων, διερχόμεθα φάραγγας καὶ χαράδρας, ῥήγματα ὀρέων στενώτατα καὶ φοβερώτατα, εἰσερχόμεθα εἰς σήραγγας σκοτεινὰς καὶ μακράς, διολισθίζομεν εἰς τὸ χεῖλος βράχων προξενούντων φρίκην. Ὑπὸ τοὺς πόδας μας χαίνει ἄβυσσος φοβερά, ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μας κρέμονται τεράστιοι βράχοι ἀπορρώγες. Διατελοῦμεν πάντες ὑπὸ τὸ κράτος ἐκστάσεως φοβερᾶς, ἣν γεννᾷ ἡ θέα κάλλους ἀγρίου καὶ μεγαλείου τερατώδους καὶ φρικτοῦ. Αἱ

ἐκπλήσσοσαι ἐντυπώσεις παρέρχονται ἐπ' ἀλλήλοι, συνεχεῖς, ῥαγδαῖαι, ἀσύλληπτοι. Εἰς τὸ πλευρόν μου μία γραῖα ἐκ Γαλαξιδίου κλείουσα ἐρμητικῶς τοὺς ὀφθαλμούς της σταυροκοπεῖται διαρκῶς, ἐν ᾧ νεκρική σιγὴ πανταχοῦ ἀπλοῦται ἐν τῷ βαγονίῳ, ἀφίνουσα νὰ καθίσταται εὐδιακριτότερος ὁ θόρυβος τῶν ὑδάτων τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ καὶ ὁ κρότος τῶν ἀπὸ τῶν βράχων κατακρημνιζομένων ρυακίων. Ἀλλὰ τὴν πένθιμον ταύτην σιγὴν διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ὀξύς συριγμός τῆς ἀτμομηχανῆς ἀγγέλλων ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ζαχλωροῦν, τὴν ὥραίαν νύμφην τοῦ Ἑρασίνου, ἥτις τόσον φιλαρέσκως ἵσταται πάντοτε πρὸ τοῦ μεγάλου σπηλαίου καὶ πρὸς ἣν μετ' ἀμειώτου περιπαθείας προσατενίζει ἐκεῖνος. Μία γέφυρα ξυλίνη, ἡ ἱστορικὴ γέφυρα τοῦ πνιγέντος καλογήρου, συνδέει τὴν ὥραίαν ταύτην πολίχνην μετὰ τῶν ἀρνηθέντων τὸν κόσμον μοναχῶν.

Ἐκεῖ κατῆλθον δύο ἀρειμάνιοι παντοπῶλαι τοῦ Μ. Σπηλαίου ὁ Νηφὼν καὶ ὁ Νεκτάριος, ἀχώριστοι πάντοτε σύντροφοι, διὰ νὰ μὴ μείνῃ καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὰ ἄκρα πάντοτε συναντῶνται. Ὁ κ. Κανελλόπουλος, φιλοπαίγμων πάντοτε, προλέγει: ἤδη τὸ βραδυκίνητον τῆς ἀμαξοστοιχίας ὑπολογίζων τὴν ἀπολεσθεῖσαν δύναμιν ἴσῃ πρὸς δώδεκα τοῦλάχιστον ἵππους.

Ἀπὸ τῆς Ζαχλωροῦς ἡ φύσις κηθίσταται ἡμερωτέρα. Πανοερχόμεθα τὸ χάνι τῆς Ἀριστοτέλεινας, γνωστῆς πλειότερον ἐν Καλαβρύτοις ἀπὸ τὸν ἑτερογενῆ αὐτῆς συνώνυμον τῆς ἀρχαιότητος, τὸν φιλόσοφον Σταγειρίτην, ἐν ᾧ ἐφεδρος στρατιώτης ἐπιστρέφων ἐκ τῶν μαχῶν τῆς Ἡπείρου τραγωδεῖ μετὰ τόνου βιθέως μελαγχολικοῦ τὴν πένθιμον παραγγελίαν στρατιώτου πεσόντος ἐν Γριμπόβῳ :

Ἐσεῖς παιδιὰ τῆς Ῥούμελης, παιδιὰ τῆς Ἀγία Μαύρας,
ἐσεῖς ταχεῖα σὰν φύγετε, στὸν τόπον σας σὰν πᾶτε,
τουφέκια νὰ μὴ ρίξετε, τραγούδια μὴν εἰπῆτε,
κι' ἂν σᾶς ῥώτησῃ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μου,
μὴν πῆτε πῶς σκοτώθηκα στὸ Γρίμποβο στὴ μάχη,
μόν' πείτε πῶς πανδρεύθηκα, πῶς πῆρα μὴ γυναικα,
πῆρα τὴν πλάκα πεθερά, τὴ μαύρη γῆ γυναῖκα . . .

Ἦκούομεν μετὰ προτοχῆς τὸ νωπὸν τοῦτο ἄσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπερ ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὰ στήθη αὐτοῦ διαυγὲς καὶ καθάριον, ὡς τὰ ὕδατα τῶν ποιητικῶν μας ὁρέων, ὅτε ἐμπνευσμένος ὁ συνταξιδιώτης μου κ. Π. Ζαΐμης, δήμαρχος Κερπινῆς, ἀνῆλθ' ἡρωϊκῶς καὶ φιλόπατρις, ἤρχισε νὰ μοι ἐκτραγοδῇ ἐν ὥρᾳ

ποιητικῇ γλώσσῃ τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν περικτῆθη τὸ ἔθνος, τὰς κακουχίας τῶν ἐν τῷ δήμῳ του προσφύγων Θεσσαλῶν καὶ πολλὰ ἄλλα προσθέτων εἰς τὸ τέλος ἐκάστης θλιβερᾶς περιγραφῆς ὡς ἐ-
 πωδόν τό: «Οἴμοι, κύριε Οἰκονόμει, οἴμοι». Ἐπανελάβε δὲ τοσά-
 κισ τὸ ἀπελπιστικὸν τοῦτο ἐπιφώνημα, ὥστε ἡναγκάσθην γελῶν
 νὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ «οἴμοι, οἴμοι, κύριε Ζα. . . οἴμοι!»

Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν εἰς τὰ Καλάβρυτα, ὅπου εἰς τὸν σι-
 δηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπεδέχθησαν ἡμᾶς ὅλοι οἱ φίλοι, μεταξὺ τῶν
 ὁποίων ὁ κ. Σακελλαριάδης δικηγόρος ἐν Σωποτῷ, ὁ κ. Θρ. Ἀ-
 νανιάδης διδάσκαλος ἐν Στρεζόβῃ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Α. εὐρεθεὶς
 κατὰ τύχην ἐκεῖ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα δὲν ἐβραδύ-
 ναμεν ποσῶς καὶ ἀνεχωρήσαμεν ἐν ὄλῳ δεκαπέντε ἑφιπποὶ. Τῆς
 ὅλης πομπῆς ἡγεῖτο ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅστις ἐπιβαίνων κατεσκλη-
 κότος Ἀχαμνόοντος μᾶς ἥλλαξε κυριολεκτικῶς τὸν Ἀνανιάδην
 μέχρις ὅτου φθάσωμεν εἰς Σουδενά. Ἀλλ' ἰδοὺ ἐπιφαίνεται ἐκεῖ
 νέος συνεχόρμευς ἡμῶν, ὁ γραμματεὺς τῆς ἐφορίας κ. Καραβᾶς,
 ὅστις ἐπιβαίνων ὄνου θυμοειδοῦς τρέχει ἀπὸ ρυτῆρος, ἂν ἐπιτρέ-
 πεται ἢ ἔκφρασις. Βάρδα! Βάρδα! φωνάζει τότε γελῶν ὁ κ. Βαρ-
 δούκας, ἐν ᾧ ὁ κ. Καραβᾶς κεντῶν τὸν κ.... αραβικὸν τοῦδιέρχε-
 ται δρομαίως μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἀρχηγὸς πάντων γενόμενος προσ-
 δίδει πλέον εἰς τὴν ὅλην πορείαν τὴν εἰκόνα ἀληθοῦς καρα-
 βανίου!

Εὐρίσχομεθα ἤδη ἡμίσειαν ὥραν κάτω τῆς κορυφῆς τῶν Ἀρο-
 ανίων, ὅτε δύνων ὁ χρυσάκτιν ἥλιος μᾶς ἐπαρουσίασεν ἐξάισιον
 θέαμα. Ἀποβάλλων πᾶσαν αἴγλην καὶ πᾶσαν ἀκτινοβολίαν μετα-
 πίπτει βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ χρυσοῦς χρώματος εἰς τὸ ζωηρῶς
 ἐρυθρὸν καὶ ἀπὸ τούτου ἡρέμα εἰς τὸ ἀραιῶς πορφυρίζον καὶ τὸ
 ἐλαφρῶς κυανίζον καὶ σκοτεινόν, ἐν ᾧ ὁ ὄγκος αὐτοῦ ἀπὸ σφαιρι-
 κοῦ καθίσταται ἡρέμα ἑλλειψοειδές, ἡμισφαιρικός, τμημα σφαίρας
 καὶ ἐπὶ τέλους γραμμὴ ὀριζοντίᾳ ἐξαφανιζομένη εἰς τὸ πέλαγος.

Ἰστάμεθα ἐνεοὶ καὶ ἄναυδοι καὶ παρετηροῦμεν πάντες προση-
 λωμένοι τὰς τηλικαύτας φάσεις καὶ μεταλλαγὰς τοῦ ἀπερχομένου
 βασιλέως τῆς ἡμέρας, ὅτε κελαινὴ ἢ νύξ ἡπλωσε τὰς μακρὰς αὐ-
 τῆς πτέρυγας καὶ ἐκάλυψε τὰς κοιλάδας καὶ τὰς πεδιάδας προ-
 χωροῦσα ἀκατάσχετος καὶ μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων. Ἢδὴ
 τὸ πᾶν περιέβαλε μὲ ἀπέραντον σκοτεινὸν πέπλον καὶ μόνον ἡ ὑψί-
 στη κορυφὴ τῶν Ἀροανίων ἀπομένει ἀκόμῃ ἀραιῶς φωτεινὴ.
 Εἶναι ἄρα γε τοῦτο παρατεταμένον φῆλημα τοῦ ἀπερχομένου ἡλίου
 καὶ ἐνδειξις ἄκρας φιλοφροσύνης καὶ ἀγάπης πρὸς αὐτὴν ἢ ἄλλο
 τι ἐξαιρετικὸν συμβαίνει: Δὲν γνωρίζω. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι
 ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ὑψίστης ταύτης κο-

ρυφῆς τῶν Ἀροανίων ὁ ἀξιοτίμος ἐκ Καλαβρύτων βουλευτής!
κ. Φωτήλας!

Ἐνεκα τοῦ σκότους, ὅπερ ἐπῆλθε ψηλαφητὸν καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τῆς νυκτὸς ἠναγκάσθημεν νὰ σταματήσωμεν καὶ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς μέρος τι ὑπήγμενον 150 περίπου μέτρα κάτω τῆς ὑψίστης κορυφῆς τῶν Ἀροανίων. Καίτοι δὲ εἶχομεν πάμπολλα σκεπάσματα βαρέα καὶ κατεκλίθημεν μὲ ὅλα τὰ ἐνδύματά μας χωρὶς οὔτε τὰ ἐπανωφόρια οὐδὲ τὰ ὑποδήματά μας νὰ ἐκβάλωμεν, ἐν τούτοις ἡ ὑγρασία ἦτο τόσο ἀφθονος καὶ τὸ ψῦχος τόσο δριμύ, ὥστε καθ' ὅλην τὴν νύκτα κυριολεκτικῶς δὲν ἐκλείσαμεν μάτι. Μόνον εἰς ἀγωγεύς, πρόσφυξ ἐκ Θεσσαλίας, ἐκοιμᾶτο βαθυτάτον καὶ ἀφροντίν ὕπνον, ἐρρογγάλιζε δὲ τόσο δυνατά, ὥστε δύο ἵπποι ἀφηνιάσαντες ἐκ τούτου ἔκοψαν τὰ δεσμά των καὶ ἐξημερώθησαν περιδεῖς εἰς Καλάβρυτα. Ὁ κ. Κανελλόπουλος καὶ ὁ κ. Σακελλαρίου ἠσχολοῦντο ἐν εὐγενεῖ ἀμίλλῃ εἰς τὴν περισυλλογὴν καρφοπετάλων, διότι, ξεπεταλωθέντων κατὰ τὴν ἀνάβασιν τῶν ἵππων αὐτῶν, εἶχον ἀμφοτέροι ἀνάγκην τούτων, ὁ δὲ συνάδελφός μου ἐπιθεωρητὴς τῶν σχολείων ἤρχισε νὰ μοι διηγεῖται τὸ ἀκροτελεύτιον ἐπεισόδιον τῆς ἐπιθεωρήσεώς του περὶ τινος γραμματοδιδασκάλου, ὅστις ἀπολέσας κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων τὸν ὄνον του, δὲν προσῆλθεν εἰς ταύτας, ἀλλὰ κατεγίνετο νὰ ἀνεύρῃ αὐτόν. Αὐτὸς, φίλε μου, τοῦ λέγω ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ ἀπολυθῇ, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ δέσῃ τὸν γαῖδαρόν του! Βεβαιότατα, μοῦ ἀποκρίνεται, ἐπρότεινα ἀμέσως τὴν ἀπόλυσίν του, ἀλλ' ἐπενέβη ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ δεσπότης ἰσχυριζόμενος ὅτι θὰ γίνῃ παπᾶς καὶ τὸν ἔσωσεν. Ὡστε, τοῦ προσθέτω ἡ ὁ γραμματοδιδάσκαλος ἡ ὁ δεσπότης σᾶς ἔπαιξαν κυριολεκτικῶς τὸν παπᾶν! Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ὄνος τοῦ κ. Καραβᾶ ἐσήμανεν, ὡς ἄλλη ὄνος Βαρλαάμ, ἐγερτήριον.

Ἠγέρθημεν ἀμέσως πάντες καὶ περιτυλιγμένοι μὲ βρεσίας κουβέρτας ἀνήλθομεν ὑπὸ τὸ φέγγος φαλακρᾶς διδασκαλικῆς κεφαλῆς εἰς τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῶν Ἀροανίων. Εὐρισκόμεθα δηλ. ἀκριβῶς εἰς ὕψος 2355 μ. ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Δυστυχῶς εἰ καὶ ἀντημεῖσθημεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης δι' ἐξαισιωτάτης θεᾶς ἀξιοθέντες νὰ ἴδωμεν ἐλόκληρον τὴν Πελοπόννησον πλαισιουμένην ὑπὸ θαλάσσης, ὅμως δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἴδωμεν ἐν ὅλῃ τῇ ἀπεριγράπτῳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ τὸ θαυμάσιον φαινόμενον τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, διότι ἐπρόβαλεν ἐνώπιον ἡμῶν δι' ἀραιῶν νεφῶν κεκλεισμένη ἡ λαμπροτάτη πύλη τῆς ἀνατολῆς.

Κατέβημεν λοιπὸν ἐκεῖθεν ὅπωςδήποτε ἄθυμοι διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὑδάτων τῆς Στυγὸς

ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ προνοήσωμεν περὶ τοῦ φαγητοῦ τῆς μεσημβρίας. Δυστυχῶς κατέστη ἀδύνατον ἡμῖν νὰ εὕρωμεν κρέας, χάρις εἰς τὴν ἀφιλοκέρδειαν τῶν Μαζιωτῶν ποιμένων, ἐν τῇ συναισθήσει δὲ ἐκείνῃ τῆς τοιαύτης ἀπορίας εὗρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πλέξῃ λαμπρὸν τὸ ἐγκώμιον τῆς χορτοφαγίας ὁ κ. Λαχανοκάρδης ἀναφέρων καὶ τὴν σοφὴν περὶ τούτου μελέτην τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη. Φίλε μου, τῷ εἶπον τότε διακόπτων αὐτόν, εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ κ. Δρακούλης εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὰ σπάργανα. . . Ἐγέλασαν πάντες διὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ ἀποφασίσαντες κατ' ἀνάγκην νὰ πληρώσωμεν τὴν γαστέρα διὰ τοῦ περιφήμου τῶν Ἀροανῶν γάλακτος, ἀνεχωρήσαμεν εἰς τὰ ἀθάνατα ὕδατα τῆς Στυγός. Ὁδηγὸς τῆς νέας ταύτης ἐκδρομῆς, ἥτις ἀφίσταται ὥραν ὀλόκληρον τῆς κορυφῆς τῶν Ἀροανίων. ἐτάχθη ἡμῖν νέος τις ἐκ Σουδενῶν, ὁ Baedeker τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ ὕδατα ταῦτα. Δυστυχῶς, εἴτε διότι εἶχε λησμονήσει τὸ μέρος, εἴτε διότι ἤθελε νὰ βρασάνισῃ ἡμᾶς, δύο ὀλοκλήρους ὥρας μᾶς περιέφερε τῇδε κάκεισε εἰς μέρη κρημνώδη καὶ ἀνώμαλα, γενόμενος οὕτω παραίτιος νὰ βλασφημήσωμεν καὶ Στύγα καὶ ἥλιον. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ποθούμενον μέρος καὶ ὁ ὀδηγὸς ἐπέδειξεν ἡμῖν τὰ περιζήτητα ὕδατα.

Βράχος φοβερός, ἀτενίζων ὑπερῆφάνως πρὸς τὸν Κραῖθιν ποταμὸν καὶ τὸ χωρίον Σόλους τῆς Νωνάκριδος, ὑπερύψηλος, ἀπότομος, γυμνὸς βράχος μελανωθεὶς ὑπὸ τῶν καταρρεόντων ὑδάτων, ἰδοὺ τὸ Μαυρονέρι τῶν νεωτέρων, ἡ Στύξ τῶν ἀρχαίων, ἥτις ἀνοίγουσα διαρκῶς στόμα ἀπύλτων, ἐξεμεῖ ἀενάως ὕδωρ διαυγὲς καὶ κατάψυχρον. Καίτοι δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο καταπίπτει ἀφ' ὕψους 80 καὶ πλέον μέτρων, ὁμως δὲν ἀκούεις τὸν καταρράχτην κροτοῦντα, διότι ὁ πνέων πάντοτε ἄνεμος διασκορπίζει τοῦτο εἰς λεπτοτάτας ψεκάδας, ὧν μέγα μέρος δὲν κατορθώνει νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἐξατμιζόμενον κατὰ τὴν κατάπτωσιν παρέχει τὸ φαινόμενον διρκῶς ἀνανεουμένης στήλης ἀτμοῦ. Ἀλλὰ τὸ ὠραιότατον πάντων τῶν θαυμάτων εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς κατὰ τὴν πρόσπτωσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κατερχομένων ὑδάτων, ὅτε εἰκονίζονται ἐν ἀπεριγράπτῳ μεγαλοπρεπεῖα καὶ ζωηρότητι ἐπὶ τοῦ βράχου ἀπειράριθμοι ἱριδες, ἱριδες αἰωνίως σβυνόμεναι καὶ αἰωνίως ἀναγεννώμεναι ἐν ἐξόχῳ πάντοτε κυματισμῷ καὶ ἀναπαλμῷ. Ἀλλ' ἵνα ἴδῃ τις πάντα ταῦτα ὀφείλει ἀναμφιβόλως νὰ κατέλθῃ εἰς τοὺς ποδὰς τοῦ βράχου, ἡ δὲ κατάβασις εἶναι τόσον ὀλισθηρὰ καὶ τόσον ἀπότομος, ὥστε πρέπει πρότερον κυριολεκτικῶς νὰ ἐξομολογηθῇ Καὶ ὁμως οἱ ἡμίσεις ἡμῶν ἀψηφούντες πάντα κίνδυνον κατήλθομεν ἕως ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ

ἐπίομεν τὸ ἀθάνατον ὕδωρ ἐνεγράψαμεν τὰ ὀνόματά μας ἐπὶ τοῦ βιβλίου τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει λεία πλᾶξ τεραστία. Ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι συνηντήσαμεν τοσάκις κατερχόμενοι τὸν θάνατον, ὥστε ὠρκίσθημεν πάντες εἰς τὰ ὕδατα ταῦτα τῆς Στυγὸς νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν πλέον!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1897.

ΧΡΙΣΤΟΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΜΕΣ' ΤΑ ΒΑΘΙΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΙΣ

ΤΗΝ εἶχα ἀντίκρυ μου τῇ νειᾷ
 Στοῦ κρεββατιοῦ μου ἀντίκρυ τῇ γωνιά,
 Καὶ ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς
 Τὸ θεῖο μοῦ δειχνε κορμὶ
 Στοῦ ἔρωτα τὴν πρώτην του ὀρμὴν
 Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ὁ ἀδελφός.
 Κι' αὐτὴ ἀμάθητη, κι' αὐτὴ
 Λόγια γλυκὰ μοῦ λέει μέσ' τ'αὐτὴ
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς.
 Στὰ μάτια τῆς τὰ γαλανὰ
 Κόσμο μοῦ δείχνει, κόσμο ποῦ πλανᾷ
 Ὁ θάνατος, τοῦ ὕπνου ὁ ἀδελφός.
 Καὶ ποῖος μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ
 Κοντὰ δὲ τέτοιο πλάσμα σὰν βρεθῇ
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδύλας του τὸ φῶς;
 Ὅταν τοῦ δείχνει μυστικὴν
 Φλόγα σαρκὸς γλυκεῖα κι' ἐρωτικὴν
 Ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου ὁ ἀδελφός;
 Χωρὶς μυαλό, χωρὶς καρδιά
 Μέσ' τὴν ἀτελείωτη αὐτὴ βραδεῖα
 Μπρὸς ὅ τῆς κανδήλας μου τὸ φῶς
 Μοῦ δειξε πέλαγο βαθύ
 Τὸ σῶμά μου νὰ ξαναγεννηθῇ
 Ὁ θάνατος τοῦ ὕπνου ὁ ἀδελφός.

ΑΜΠΡΟΥΣΗΣ ΠΑΑΗΝΟΣ